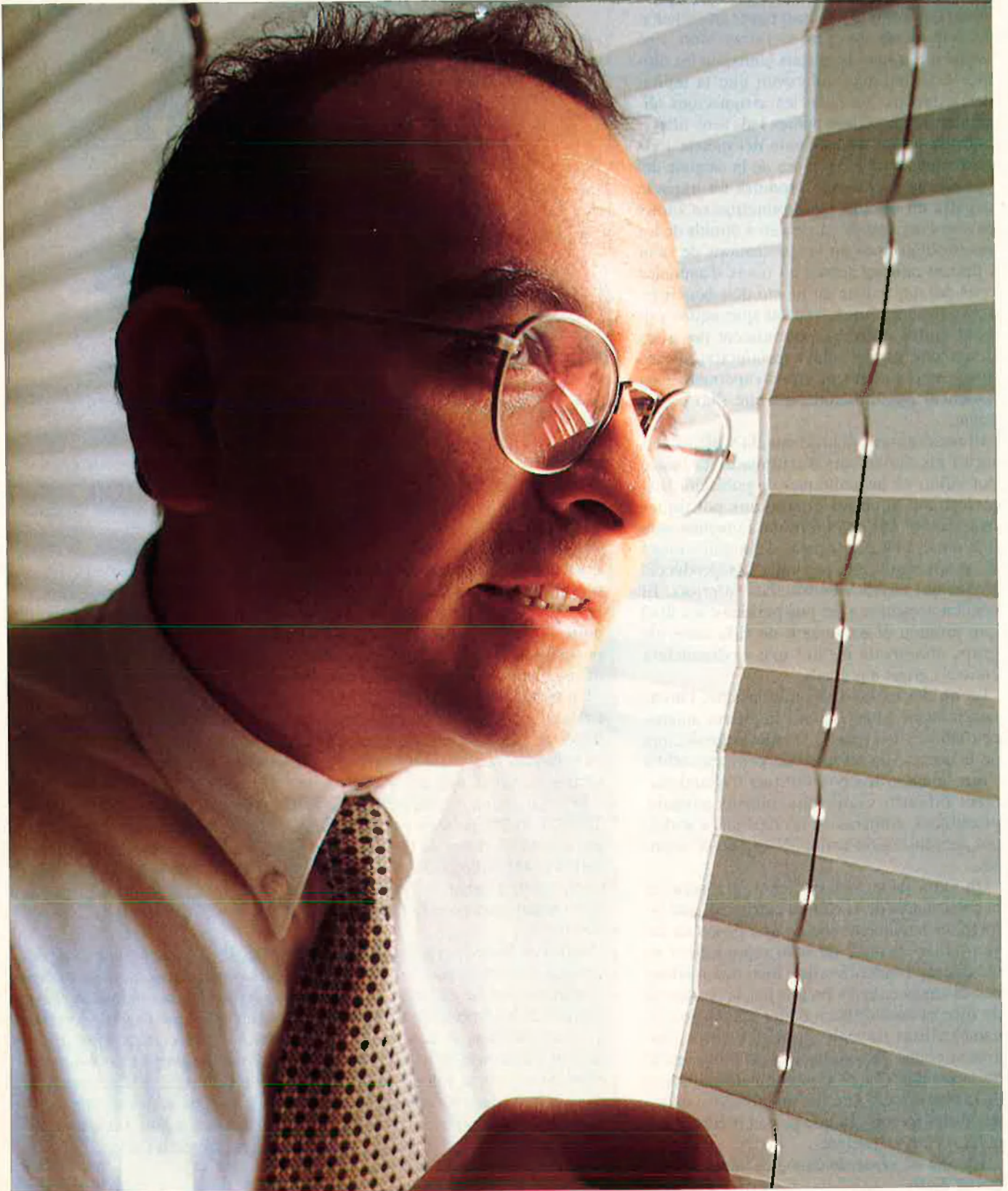

"La UPV ha de ser u

RAFA GIL

n partit més obert"

Els 35.000 vots que va obtenir la UPV a les passades eleccions europees són un èxit o un fracàs?

—Ni un èxit ni un fracàs. No és un bon resultat.

—A què és degut?

—Bàsicament al fet que no hem tingut temps d'explicar la coalició. Però cal tenir en compte que s'han perdut molt pocs vots, i els perduts cal atribuir-los en gran part a l'abstenció de les comarques.

—Anar coalitzats amb CiU ha perjudicat la UPV?

—No. Pactar amb CiU ha significat que la UPV continua traient pam amunt pam avall els mateixos vots. CiU ni ha aportat vots ni ens n'ha fet perdre. Això vol dir que al País Valencià el nacionalisme és la UPV i els seus vots. Aquestes eleccions haurien estat desastroses si ens hagueren donat uns resultats baixíssims, si haguérem tornat a l'any 82. L'únic que s'ha demostrat ara és que la UPV no trau mai els seus millors resultats en unes eleccions generals o europees. El resultat del 12-J és un resultat normal de la UPV en unes eleccions d'aquest tipus, amb CiU o sense.

—Valia la pena el pacte, doncs?

—Sí, valia la pena. No sols valia la pena, sinó que el pacte també té els seus resultats. Per analitzar la situació posterior al 12-J cal veure en quina situació es trobava la UPV en el mes de novembre del 93, quan es discutia com ens presentàvem a aquestes europees. Ara, passades les eleccions, els resultats són els que són, que per nosaltres són prou satisfactoris, però sobretot hi ha uns compromisos presos amb anterioritat i que es compliran.

—Quins són aquests compromisos?

—Tindrem una persona de la UPV treballant a Brussel·les, tenim el compromís de Gasòliba i els altres eurodiputats que traslladaran les propostes que els fem. S'ha establert un compromís per cinc anys i això és positiu. I si hi ha dubtes, hauríem de fer-nos la pregunta al contrari: si la UPV no haguera fet això, què hauria fet? S'ha de ser pràctic.

—Després de les eleccions, un grup de militants, enquadrats en el corrent Esquerra i País, han abandonat el partit criticant l'acord amb CiU.

—La gent és molt lliure de fer el que vulga. Són gent que no està d'acord amb la decisió majoritària i aclaparadora del partit de fer aquesta coalició. Però hi ha diferents maneres d'anar-se'n. Hi ha la manera de l'adéu perquè no m'agrada i tan amics, i hi ha la manera de mar-

**Pere Mayor,
secretari general
de la Unitat del
Poble
Valencià, fa
balanç del pacte
electoral amb CiU
i apunta
les línies de futur
del seu partit
amb vista al VI
Congrés.**

xar intentant que se'n vaja el màxim nombre de gent possible, legalitzant un partit abans de la campanya electoral... Fer-ho de manera que té poc a veure amb l'ètica política. En tot cas, era una crònica que estava anunciada de fa temps. Si no ho tinc mal entès, són sis persones les que han marxat. Diferíem clarament sobre la direcció cap a on ha d'anar la UPV.

—Cap a on va la UPV?

—Nosaltres anem cap a un congrés, convocat per a principis de novembre, que serà molt obert, on s'ha de revisar tot perquè al món han canviat moltes coses. La UPV ha de ser un partit fonamentalment nacionalista, més obert i més plural. I ha de ser progressista, entenent l'esquerra en el sentit més ampli. La UPV no s'ha definit mai com un partit d'esquerra de classe. Ha de ser un partit obert, on hi càpiguen distintes sensibilitats ideològiques i socials.

—La seva proposta passa per accentuar el caràcter nacionalista del partit i centrar les propostes socials?

—Més que centrar les propostes socials, hauríem de donar a conèixer més les nostres posicions. En la UPV existeix una distorsió entre la seua imatge i la realitat.

—De qui és responsabilitat aquesta distorsió?

—No és un problema de culpes. Ací tots som víctimes del nostre passat, d'on venim. El nacionalisme en aquest país és un nacionalisme que fonamentalment ve de base ideològica d'esquerra. Ideològica, no sociològica. Això avui encara continua dins la UPV, tot i que de manera minoritària.

—Després del 12-J la UPV ha de canviar alguna cosa?

—La UPV, a mesura que s'ha anat presentant a les eleccions, amb les campanyes, ha anat modificant el missatge o la imatge col·lateral. Sempre s'ha presentat com un partit nacionalista, però a vegades més escorada cap a posicions de l'esquerra tradicional, i a vegades més cap a l'ecologisme o l'esquerra alternativa, i ara amb CiU. Després del 12-J la UPV el que ha de fer és tancar clarament la seua línia i anar a un congrés que la fixe.

—Quina és aquesta línia que ha de quedar clarament tancada?

—Això ho discutirem en el congrés.

—Quina hi proposarà vostè, com a secretari general?

—La línia que ha anat adoptant la direcció en els últims anys i que darrerament ha donat com a resultat l'acord amb CiU, és la línia que ha de tirar endavant. És la línia que creu que la UPV

ha de ser un partit fonamentalment nacionalista, on càpiguen distintes sensibilitats ideològiques, evidentment sempre de progrés. Hi ha gent nacionalista que milita en partits de caràcter estatallista, com el PSOE o EU, o gent que milita en el nacionalisme cultural. Però tot això no té sentit si no hi ha una traducció política.

—Per què la UPV no ha atret cap a les seves files aquests nacionalistes d'altres formacions o que militen en altres terrenys?

—És perquè vivim en un país en què hi ha poca consciència nacional i perquè de tots els camins per a treballar i lluitar dins el nacionalisme, el camí més difícil i més incòmode és el que fem nosaltres, el de la política. El cultural és el fàcil i és més fàcil encara treballar dins l'estructura d'un gran partit espanyolista o estatallista. Aquesta és la pura realitat. Des de la UPV hem donat moltes mostres de responsabilitat, de fer les coses amb un pragmatisme arrelat a la societat valenciana. Hem anat llevant nos la imatge de duresa que hem tingut durant una sèrie d'anys i sí que ha anat venint gent, però de manera individual. La UPV del 94 no és la UPV de l'any 84. Hem renovat més d'un 50 per cent de la militància.

—El futur de la UPV implica aconseguir atreure aquests sectors?

—El futur de la UPV implica créixer perquè ha d'arrossegar com a mínim, per poder arrelar, una franja d'electors suficient per a superar el cinc per cent. Actualment amb els setanta o vuitanta mil vots que tenim, estem pròxims al cinc per cent però no hi arribem. Això vol dir que al 95 podríem tornar a quedar fora de les Corts Valencianes. I aquesta vegada seria molt dramàtic. No per a la UPV, que ja hi estem acostumats, sinó per a posicions polítiques i socials, culturals i lingüístiques d'aquest país. Aquesta vegada alguns no es podrien permetre el luxe que vuitanta mil valencians i valencianes es queden fora del Parlament valencià.

—De tota manera, si la UPV quedés fora de les Corts, es podria afirmar que el seu futur està en perill?

—Això ja ha passat i no s'ha posat en perill el nostre futur. Per una raó molt senzilla. La UPV és un partit que està fonamentat en una gent que està en política perquè té unes creences polítiques i ideològiques molt clares. I a més, la UPV és un partit molt escorat a l'àmbit municipalista, i això és un problema també en certs moments perquè distorsiona un poc la realitat. La UPV, agrade o no agrade, és una de les forces polítiques d'aquest país. De les minoritàries, és cert, però amb suficients alcaldes i regidors per ser com a mínim respectada. Nosaltres lluitem en molts fronts i amb molt poques armes.

—Per entrar a les Corts Valencianes cal que la UPV pacti o hi pot entrar sola?

—Podrien haver-hi acords pre-electoral. Jo no em tanque a cap solució però els acords pre-

"A València cal un gran acord entre els nacionalistes, que fonamentalment som nosaltres, i les forces tradicionals de l'esquerra, per fer que el PP perda l'Ajuntament. I després, això s'ha de traslladar a les eleccions a la Generalitat."

electorals impliquen necessàriament considerar que la UPV no se sumarà a cap altra força política. Si la premissa del respecte absolut a la independència de la UPV és assumida, estic convençut que nosaltres estariem disposats a parlar. Som gent dialogant, ho hem demostrat moltes vegades. Si les propostes d'acord electoral són les que ens han llançat sempre des de les posicions de l'esquerra tradicional, tant des del PSPV com des d'Esquerra Unida, d'incorporació al seu projecte, no tenen cap interès per a nosaltres. Són opes hostils. A part d'això estem disposats a sumar més gent, sempre que sigui sumar coses reals.

—Quins socis pot trobar la UPV, descartats PSPV i EU?

—Aquest és el tema. És molt difícil. No n'hi ha. El que hi ha són nuclis reduïts de grups de gent, persones de prestigi, nuclis que han marxat de la UPV, etc. Però tot el que siga sumar al projecte és important. Ara, el que no podem dir és que això és la solució.

—Quina és la solució?

—La solució necessita una clarificació política en aquest congrés, treball constant i permanent des d'ara mateix per fer més llistes a les eleccions municipals, i procurar que en els grans nuclis urbans del país les llistes que es fan siguen més reals. A València cal un gran acord entre els nacionalistes, que fonamentalment som nosaltres, i les forces tradicionals de l'esquerra, per fer que el PP perda l'Ajuntament. I això traslladar-ho a les eleccions a la Generalitat. És important que parlem ara i no després, quan vinguen les lamentacions.

—Malgrat aquests intents, l'hegemonia del PP al País Valencià sembla imparable després de les europees.

—Ho sembla, però es pot parar. Evidentment nosaltres no tenim aquesta responsabilitat ni ho podem fer. El que ha passat a les europees no és traslladable a les municipals i autonòmiques, però evidentment és un avís.

—S'imagina Zaplana de president?

—És una cosa que costa d'imaginar, però a hores d'ara és possible.

—Si arriba aquest dia, el País Valencià ni serà d'esquerres ni serà?

—El País Valencià ho continuarà tenint tan difícil i complicat com fins ara. Però és evident que aquells segments que se senten nacionalistes han d'anar comprenent amb el pas del temps que l'única solució possible és l'articulació política amb una presència consolidada. El fet que Zaplana siga president de la Generalitat no vol dir que nosaltres, la UPV, o els nacionalistes, hajam de deixar de treballar o de lluitar.

—Vostè es presentarà a la reelecció en el proper congrés de la UPV?

—Encara no ho tinc decidit.

—De què depèn?

—De com vaja el debat.

Pere Martí